Békekövet

A Pilisi Református Egyházközség lapja

pilisref.hu

Pünkösd XV. évf. 1. szám 2018. május

„... hanem a fiúság Lelkét kaptátok, akik által kiáltjuk: Abbá, Atyám!” Róma 8,15/b

Gyakran találkozunk azzal a helyzettel, hogy szeretnénk valakit megszólítani, szeretnénk valakit elérni, valakihez bejutni, akitől segítséget remélünk, de még sem sikerül, mert félünk tőle. Úgy érezzük nincsen jogunk hozzá. Nem akarjuk zavarni őt. Esetleg ő maga ráz le bennünket saját magáról. Mert nem akar foglalkozni velünk. De azért csak keressük a lehetőséget, hogy kapcsolatba kerüljünk vele. Aztán egyszer csak váratlanul esetleg bebocsátást nyerünk, meg kapjuk az esélyt rá, hogy akár segítséget kérjünk tőle, akár tanácsot kapjunk az illetőtől. Mert ezt ő megengedi a számunkra.

Sokan mondják, hogy pünkösd ünnepével nehéz mit kezdeni, nehéz megérteni, hogy mi is történt, és mit ünneplünk valójában. Nehéz a Lélek megérkezésének az ünnepét átélni, mert nem olyan kézzel fogható, mint ami karácsonykor, vagy a húsvétkor történt. De hála Istennek azért ez sem kell, hogy idegen maradjon a számunkra, hogy távol legyen tőlünk. Sőt, éppen pünkösd ünnepe az, ami teljessé teszi a megelőző kettőt, és még jobban megérteti azok mélységét és lényegét velünk. Mert karácsonyban látjuk, ahogy az Isten emberré lesz Fiában, és eljön közénk.

Nagypéntek-húsvétban tudhatjuk, hogy Jézus Krisztus áldozatot vállal értünk, hogy az Atya ne haragudjon ránk a bűn miatt, és legyen reményünk, hogy visszafogad magához. Van szabadulásunk a bűnökből és van helyünk a mennyben. ***Pünkösd pedig ezt az előbbi két dolgot megértetve, megvilágosítva bennünk, megerősít abban, amiről a fenti ige is szól.*** Amiben többek között mégis megfogható a Szentlélek eljövetelének ünnepe, hogy megszólíthatjuk Istent. Még hozzá nem is akár hogyan: Abbának, azaz Atyának szólíthatjuk őt. Izraelben ez a legbensőségesebb kifejezés a fiúapa kapcsolatban. Amikor a gyermek így szólíthatja az édesapát, akkor az a legerősebb kapcsolatot jelenti közöttük. ***Pünkösd ünnepe arról is szól tehát, hogy a Lélek kimunkálja bennünk, hogy úgy mehetek oda Istenhez, és úgy fordulhatok hozzá, mint gyermek az atyjához.*** Mert jogom van hozzá. Mert Isten mégis kinyitja az ajtót, és nem zár ki bennünket.

A Lélek erősít meg abban, amit Krisztus áldozatával elvégzett, amihez jogot szerzett számunkra, hogy nyitva van az út a mennybe, mert Hozzá tartozom. A Lélek az, amely biztat, hogy szóljak az Atyához, és ahogy a tanítványok tették pünkösd után, szóljak az Atyáról más embereknek, akik szintén fiak lehetnek. Mert az Atya figyel a szavaimra, mert a Lélek segít, hogy meg tudjam szólítani Őt, és valóban azt mondjam, azt kérjem, azzal forduljak Oda, amire szükségem van. S elvgézi bennem, amit másoknak elmondhatok. Megadja azokat a szavakat, amivel bizonyságot tehetek Róla.

Elmondhatom, amit egy gyermek szívesen, büszkén mesél a többi gyermeknek az édesapjáról, hogy az én édesapám, az én atyám a legjobb atya, a világon. Sőt itt mondhatjuk, ***az egyetlen az igazi a valóságos Atya, akire mindenkinek szüksége van.*** Erre bátorítson minket a Lélek ezen az ünnepen, hogy minél többen tudjuk egy szívvel, és egy lélekkel magasztalni az Atyát a Fiút és a Szentlelket a Szentháromság Istent.

Wisinger Dániel
lelkipásztor

- Köszönetnyilvánítás -

Újságunk életében főszerkesztőváltás történt.
2015 őszétől egészen 2018-ig a *Békekövet* főszerkesztője P.Fné Andrási Györgyi G. Bojana testvérünk volt, aki sok-sok erőt és időt fektetett újságunk összeállításába.

Ezúton is szeretnénk megköszönni áldozatos, kitartó és kreatív munkáját, Györgyi mindig is fontosnak tartotta újságunkat, amibe sokszor írt érdekes, tartalmas cikkeket, főszerkesztőként.

Hálát adunk Istennek, hogy megtartotta az ő életét, és nem köszönt el sem a gyülekezettől, sem az újságtól - így e mostani számban is olvashatunk tőle.

Reméljük, még sokáig színesítheti újságunkat írásaival! Isten áldását kívánjuk az ő életére!

A Szentlélek és a Lelkiismeret(ünk)

Tudom, a kettő nem egy és nem ugyanaz, mégis hajlamos vagyok párhuzamot vonni.

Életünk ország útján de sokszor megtapasztaljuk azt, hogy ott bent, megszólal egy hang, a szívünk tájékán. Útmutatást ad, szinte súgja, mit tegyünk vagy mit ne. Jómagam is ezt, többször megtapasztaltam. Volt, amikor ezt a belső hangot figyelembe vettem és utólag is beismerem, jól tettem. Az is előfordult, hogy homlok egyenest más irányba „tévelyegtem". Akkor viszont rendszerint megjártam, bármi módon.

A Teremtő Atyától kaptuk, kapjuk-e ezt az út- és iránymutató segítséget? Évtizedek tapasztalata mondatja velem, hogy igen.

A Szent Lélek, az Atya, a Fiú és a lelkiismeretünk szava óvjon minket a rossz és meggondolatlan döntéseinktől, attól, hogy embertársainkban nem ismerjük meg a lelki rászorultságot, de az igaz, jó szóra éhes füleket sem. Sokszor elmegyünk a megoldandó gondok, problémák mellett. Családokban is előfordul az, hogy nem egymással, csak egymás közelében élnek.

Tanuljunk meg szívből szeretni, becsülni, köszönni és hálásnak lenni. Vegyük észre a fától az erdőt, s ezt nem közhelynek szántam, de megfogandó tanácsnak.

Köszönjük az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek életünk napjait, még a gondokat is, mert azokból is tanulunk. Egy-egy probléma, nehézség megoldása után mennyire jó visszatekinteni, hogy lám, ezt is legyűrtük, győztesen kászálódtunk ki ebből is, meg abból is. Hangsúlyozom, a győzelem egyedül soha nem sikerül(ne), ehhez szükségeltetik az Atya, a Fiú és a Szentlélek jobbja, no meg a mi belső súgónk, amit Lelkiismeretnek hívunk...

Hála és köszönet ezért!

Gy.

Titkok nyomában

- Tudsz titkot tartani? – néz rám színlelt komolysággal barátom.

- Hát persze! – válaszolom leplezetlen komolytalansággal - de ne kanyaríts nagy feneket neki, alig várom, hogy elmondhassam valakinek.

Régóta ismerjük egymást, olykor fél szavakból is értünk, olvasunk a másik tekintetéből. Hogyan kezdődött barátságunk, mi volt a titka? – próbálom felidézni, megfejteni most már csak magamnak. A kölcsönös nyíltság és őszinteség hozott bennüket össze, ami később teljes bizalommá változott. Ott élt bennünk az általunk talán soha meg nem fogalmazott, ki nem mondott érzés, gondolat; képtelen olyat tenni, amit ne tudnék, jó szívvel megbocsátani. Ha létezik még az élet delén túl igazi testvéri szeretet, ahhoz hasonlíthatnám. Sírig tartó barátság volt…

- Mennyire biztos, hogy egy rád bízott titkomat megőrzöd – kérdezte és tudtam most komoly választ vár.

- Majdnem száz százalék - feleltem kis gondolkodás után.

- Az kevés kacagott fel - majd magyarázatul egy történetbe kezdett.

- Tudom az első lépésnél, hibáztam, de azután már tőlem függetlenül sodortak az események, nem tudtam befolyásolni őket; csupa rossz döntés közül választhattam. A végén saját bőrömön tapasztaltam meg, milyen a sors fintora, mennyire hátborzongató az ördög mosolya. A történteket bár szégyelltem, nem tudtam elhordozni egyedül, egy megbiztató ismerősömmel osztottam meg azzal; hogy soha senkinek. Hűen állta a szavát, míg egy napon búcsúzkodni jött el hozzám; Ausztráliába költözik, erre a távoli kontinensre viszi magával immár örökre a titkomat. Évek teltek el, amikor a házunkba új lakó költözött. Segítettem neki, összeismerkedtünk. Később elmesélte; pár évet Ausztráliában élt és egy ottani magyartól olyan képtelen tragikomikus történetet hallott, amit el sem tud hinni.

Elakadt a lélegzetem, ahogy hallgattam, de az övé is, mert nem tudtam megállni, hogy ne tegyek felkiáltó jelet a végére; Pontosan így volt, de nem egy, hanem közel öt órát vártam jégbe fagyva élet és halál, a Menny és Pokol kapuja közt…

Össze sem tudnánk számolni hány féle titok szövi át életünket, árnyalja emberi kapcsolatainkat az egészen apró, jelentéktelentől, a tekintélyt, becsületet aláásó trónokat, országokat megrengető titkokig és a kettő közt ezernyi árnyalat. Van a „de ugye nem mondod el neki…?!" kategória s közben alig várjuk, hogy szerelmünk fülébe súgják; megtudhassuk piros vagy zöld lámpa gyullad ki nála és ott a másik véglet; örökre meggyűlöllek, ha valakinek elmered mondani. Léteznek félve őrzött szakmai titkok, ami apáról fiúra száll; nemzedékeken keresztül szolgálja a család tisztes megélhetését, ezért vétek lenne tovább adni és tudomásunkra jutnak olyan titkok, amit kötelességünk elmondani; vétek, bűn, ha ezt nem tesszük; emberi sorsok, életek múlhatnak rajta. Lehetnek olyan titkaink, amit csupán Istennek, de Neki is csak félve mondunk el és vannak olyan titkok, amit egyedül Isten jelenthet ki számunkra. Ezek közül mindenek felett áll, semmivel össze nem mérhető, a legnagyobb, a legtöbbet jelentő: ***a kereszt titka***. Ezt minden megváltott ember ismeri.

Én ezért most egy másikról, egy rejtélyesebbről, a Pünkösd csodájának titkáról szeretném egy kicsit fellibbentetni a fátylat. A Szent Lélek kiáradása nem misztikum, jelenléte és munkája napjainkban is megtapasztalható föntről jövő erő, Aki nélkül nincs élő gyülekezet. Szinte az egész Apostolok cselekedetei könyv és Pál levelei Róla tesznek bizonyságot, ahogyan cselekszik, küld, ad megbízást gyülekezetek létrehozására, az Evangélium hirdetésére.

Az emberi akarás nélküle csak szánalmas erőlködés lenne. Tőle kapjuk az elhívást az ehhez szükséges erőt; a kegyelmi ajándékokat. (lsd. 1.Kor.12.) Utópia , hogy részesei lehetünk ennek a láthatatlan, felfoghatatlan valaminek, ezért ne is foglalkozunk vele? Amennyire a televízió sugárzott adása csak annyira. Ugye senki nem kételkedik benne, mert nem látja az éterben terjedő jeleket, nem ismeri működési elvét. Bekapcsoljuk a készüléket és foghatjuk az adást, választhatunk a kínálatból. Így van ez a Lélekkel is csak le kell fújni a hamut és újra éleszteni a tüzet: ***bekapcsolni a készüléket.***

Akkor újra szól hozzánk, kijelent, cselekvésre késztett. Indítat, bátorít, vigasztal, megerősít; összeköt az Úr Jézussal. Jelenlététől minden megújul; az igei alkalmaknak megszólító, megtartó, hit mélyítő ereje lesz, mert a Lélek által hirdetik. Ahol Ő tölti be a szíveket a munkát, a küldetést nem csak egy-két ember, a gyülekezet egésze végzi, egymással karöltve, egymást kiegészítve; nem unszolásra, rábeszélésre, hanem örömmel, lelkesen. (ugye milyen találóan fejezi ki ezt a nyelvünk ?! „lelkesen")

Ahol a Szent Lélek árad megtérések, újjászületések, gyógyulások jelzik. Csodás hely az, mert élő gyülekezet és az élő Isten fogadja az odaérkezőt. Ott a lélekkel eltöltött ember szívet cserél és nem a közösségét cseréli fel egy másikra; nem a barátainak, testvéreinek fordít hátat, hanem az ó emberüknek. Örökre. Adja meg az Isten az Ő gazdagsága szerint, hogy a miénk is ilyen hely legyen.

Drága barátom…

Bánt, hogy későn eredtem a titok nyomába; nem tudtam már megosztani Veled. De tudom vételeknek, bűnnek tartanád, ha nem szólnék még arról a kevésről sem, amit megértettem, meg tapasztaltam. Emberi sorsok, gyülekezeti jövő múlhat rajta…

Bretka Ferenc

A varjú is énekesmadár

- Akkor átugrok hozzád vasárnap reggel- mondta gyerekkori ismerősöm, akivel annak idején énekórákon megtévesztésig tudtuk utánozni a kappan hangját.

- Hú az nem jó énekelni megyek - szaladt ki belőlem, de már szívtam is volna vissza.

- Te?!.....énekelni?!.....siketeknek, play backről…? vagy tán megoperáltattad a torkod?.... mindjárt dobok egy hátra szaltót!- és még miket nem mondott. Nem tudok este elaludni, szét- vet a kíváncsiság, mesélj a pályafutásodról – mondta kajánul vigyorogva.

- Jó, nem bánom, de akkor kezdjük az legelején- vágtam vissza.

Mint te is tudod, 1953 szeptemberében 2900 grammal fiúgyermekként láttam meg a napvilágot. Csoda számba mentem. Megszületésem pillanatától csak énekeltem és énekeltem, amit édesanyámon túl a szomszédok is tanúsíthatnak. Kezdetben csak a dó ás fá hangokat váltogattam a mássalhangzók kiejtésének nem tulajdonítva különös jelentőséget, ha jól emlékszem akkoriban teljesen elhagytam ezeket. Valahogy így hangzott oá…oá…oáá. Az hogy végül is nem az énekesi pályát választottam, két apróságon, a hangomon és a hallásomon múlott.

E piciny fogyatékosság azonban nem akadályozott meg abban,hogy lelkes amatőrként, ahol csak lehet énekeljek. Több felejthető mellett egy felejthetetlen próbálkozásom volt: jelentkeztem az általános iskolánkban alakuló énekkarba, ahová egy alkalommal a kimagasló zenei műveltségű Zsögön tanár úr látogatott el, hogy meghallgasson, és instrukciókkal lásson el minket. Eleinte kicsit ráncolta a homlokát, majd tenyerét füléhez emelve egyre érdeklődőbben figyelt és….és határozottan az én irányomba. Végre egy igazi szakértő! –hát adtam bele egy kis kakaót. Lassan közelített felém, igen…! igen…! ez rám kíváncsi – hát rádobtam még egy lapáttal.

A mennyben jártam, amikor elkezdte leinteni a körülöttem éneklőket. Már szinte egyedül csak én bömböltem, amikor felcsillanó szemmel, elégedetten így szólt: „Ho-hó" meg vagy te kis hamis! Nem voltam buta gyerek, ezután, mint költőink a 48-as szabadságharc leverését követően én is hosszú időre elnémultam.

Azt, hogy ma a református gyülekezetünkben énekelek, sok kedves ember biztatásának és bátorításának köszönhetem. Az első ilyen akkori lelkészünk Kelemen Norbert volt, aki megunva, hogy az istentiszteleti énekek alatt én ábrándozó tekintettel a mennyezetet bámulom, a maga természetességével odajött hozzám „Látom nincs énekes könyve – hát itt van egy".

Rémülten mutogattam a torkomra, a fülemre de ő egy tőmondattal rövidre zárta.

„Fog az menni" És valóban a dallamok kezdtek megmaradni a fülemben, én pedig három évtized szünet után szép halkan elkezdtem újra énekelni. A bikfa sípot végül az áldott emlékű Bácsi Zoli faragta elviselhetővé, Akire örökké hálával emlékezem, de nem csak én hanem mindannyian akiket sok fáradsággal és kitartással egy szépen szóló kórussá kovácsolt össze, ahol ***Mindenki*** egymásra és Istenre figyelve tudott énekelni. Nem csak személye hagyott maga után betöltetlen űrt, de többünknek azóta is hiányzik a jó hangulatú, vidám közösség, ahol Istent dicsőítve énekeltünk.

Elkezdjük a toborzást. Szeretnénk őszre megtalálni azokat, akik szívesen részt vennének ebben, esetleg gitárral, hangszerrel színesítenék, de főleg azt az egy vagy két személyt, aki szívügyének érzi, összefogja és vezeti az újra alakuló közösséget. Legyen bátorítás a bizonytalanoknak, hogy édesanyám már jó 15 éve nem mondogatja nekem szánakozva, amikor családi körben éneklünk: „ jaj kisfiam úgy sajnálom, hogy az apád hangját örökölted". Isten ma is tud csodákat tenni: a varjúból, tán még a kappanból is válhat énekes madár.

Bretka Ferenc

TOMI és TIMÓ története

Szűk negyedóra volt még az órakezdést jelző csengőig, amit a 3.b-sek igyekeztek alaposan kihasználni. Az osztálytermen máskor egykedvűen átsuhanó papírrepülő most kíváncsi köröket írt le a levegőben, hogy mindent jól megnézzen. Így láthatta , amint néhányan sebesen körmölik az otthon elmulasztott házi feladatot, míg mások az „Anyám tyúkját" próbálják, no nem ketrecbe, hanem a fejükbe zárni;magukban halkan ismételgetve, bele- bele pislantva az olvasókönyvbe. A repülő szárnycsóválva szállt tovább, s szinte megállt egy kis csoport fölött, ahol éppen Timó vitte a szót. Mosolyogva figyelt, hallgatózott.

A medve összehívja az erdei tisztásra az állatokat, és azt kéri; a szépek álljanak a tisztás bal oldalára az okosak, pedig a jobb oldalra. Fel is sorakoztak annak rendje és módja szerint; az őzike után a szépek, a bagoly után az okosok. Egyedül a béka marad középen, idegesen tanácstalanul toporog.

Neked mi a problémád béka? – kérdi a medve.

Nem tudom mitévő legyek….azt azért nem kívánhatja tőlem senki, hogy tépjem ketté magam!

Még el sem ült a kacagás mikor tanítójuk lépett be az osztályba, ami egy cseppet sem volt baj, mert Józsi bácsi szerette a vidámságot. Ám most kicsit szomorkás volt az arca, karját vastag fásli pólyálta körül.

Gyerekek! - ki tudna eljönni délután hozzám, hogy megöntözze a virágaimat?

Nem kellett magyarázat, rögtön látták miért kéri a segítségüket.

Tomi és Timó az osztálytársaikat megelőzve egyszerre kapták fel a kezüket.

- Köszönöm, akkor öt órára várlak benneteket.

Az idős tanító takaros házikóját, gondozott kertjét megcsodálta ,aki csak arra járt. Az apró százszorszéptől a nagy illatos rózsalugasig sok színes virág díszítette az udvart. A fehérre meszelt veronda alatt éhes szájú kis fecskék lesték fáradhatatlan szüleik csőréből az újabb legyeket, kukacokat. A fák lombjai közt szorgos cinkék gyűjtögették a rovarokat, így hálálva meg, hogy a kemény téli napokon mindig került az etetőjükbe eleség. Ha a rigó kis időre abba hagyta vidám énekét, az öreg diófán kukacot ásó fakopács dobolása; ta-da-da-dam, újra dalra fakasztotta.

A két ámélkodó fiú a jól ismert hangra ocsúdott föl.

- Ebben a nagy dézsában találjátok az összegyűjtött esővizet.

- Tudjátok – magyarázta a tanító – ez olyan a növényeknek, mint betegnek a nagymama főztje; nem közönséges étel ám az sem! - hanem orvosság, mert benne van az összes szeretete, féltése .Ebben a selymes esővízben is benne van a Teremtő gondoskodása. A virágokban,a madarakban a kedvessége, gyümölcsökben pedig az Ő jósága. Timó nekilelkesülve az egyik legnagyobb öntözőkanna fülét ragadta meg. Színültig merítette, izmait megfeszítve, erejét nem kímélve hordta az éltető vizet, és bőségesen megöntözte a szomjas virágokat, sőt még a málnabokroknak is adott belőle. Alaposan elfáradt, de nagyon elégedett és boldog volt, amikor végig nézett a szépen elvégzett munkáján. Közben Tomi egy picinyke játékkannával szökdécselt ide- oda majd később a kerti hintából nézte a nehéz kannával szorgalmasan fel –alá járó osztálytársát. Késő délután volt, amikor Józsi bácsi újra felbukkant közöttük. Két aprócska csupor volt kezében a fiúk kedvenc csemegéjével; az egyikben illatós virágméz, a másikban finom szilvalekvár.

Odaadta Timónak, majd két nagy színültig telt csuprot Tomi felé nyújtott. A fiú zavartan sütötte le tekintetét, a füle tövéig elvörösödött. Hosszú másodpercig állt így némán.

Lassan emelte fel a fejét, és amikor szeme találkozott a tanító meleg tekintetével, akadozó szavakkal csak ennyit mondott.

Bocsánatot kérek, de nem …nem engem illet ez Józsi bácsi…én még a kis csuporokat sem érdemlem meg…

Dehogy nem! – sajnálta meg szégyenkező osztálytársát Timó – hiszen segítettél és…és….

És (cirógatta meg Tomi kobakját a tanító) belátni hibánkat, megbánni azt, bocsánatot kérni és minden helyzetben becsületesnek maradni olykor nehezebb, mint szívósan dolgozni.

Persze ne gondolja senki, hogy véletlen cserélte fel az ajándékokat Józsi bácsi és azt sem, hogy Timó nem kapott két ugyan olyan színültig telt csuprot, amit aztán boldogan vittek haza és osztották meg testvéreikkel. Sokáig emlegették, hogy a kakaó mellé ilyen finom mézes és szilvalekváros kenyeret még nem ettek. Innentől lett a két fiú elválaszthatatlan jó barát. Tomi egyre gyakrabban kísérte el Timót hittanra, a gyülekezeti alkalmakra, templomba és egyik legnagyobb örömük az lett, amikor szüleiknek, iskolatársaiknak beszélhettek Istenről, az Ő jóságáról, megbocsátó szeretetéről. Sok- sok év telt el azóta; Tomiból Tamás lett, aki tanítóját, Józsi bácsit választotta példaképének. Természet és gyerekszerető kiváló pedagógus vált belőle. A szolgálatkész, kedves kis Timót ma már csak Timótheusként ismerik. Ő a lelkészi hívatásban találta meg az örömét. Egy alkalommal, amikor az iskolában hitoktatást tartott kezén vastag kötéssel Tamás bácsi lépett be az osztályba. Halvány mosoly futott végig az arcán.

- Gyerekek! – Ki tudna segíteni Tamás bácsinak a virágai megöntözésében? – kérdezte és jókat derülve mesélték el ezt a történetet. Innen tudom én is.

Ilonka

Ilonka egyszer, sok évvel ezelőtt, egy szép napon becsöngetett hozzánk.
Akkor még nem tudtam, hogy Ilonka, sőt, még csak nem is láttam.
Olyan törékeny volt, hogy nem látszott az oszlop mögött, csak a biciklijéből egy-két részlet.

Kimentem, beszélgetésbe elegyedtünk. Néztem a sokat próbált életről valló, szenvedések-barázdálta arcot, kezeket, hallgattam, ahogyan tisztelettudóan, kedvesen, sőt, mosolyogva elmondja, beteg, koraszülött, segítségre szoruló babáknak gyűjt egy alapítvány számára. Hogy nyomatékosítsa a törvényes hátteret, kissé gyűrött bevételi pénztárbizonylatos tömböt bányászott elő. Az üzlet megköttetett, beszaladtam pénzért, kaptam cserébe papírt róla, meg egy benyomást, egy élményt, egy arcot, az arcban egy sorsot, a sorsban egy életet, egy életben egy Valakit, akiért Krisztus meghalt a kereszten.
Akkor még nem tudtam, hogy a Valakit Ilonkának hívják és hogy a Valaki-Ilonka tudja, hogy Krisztus meghalt érte a kereszten.

Évek teltek el így. Néha jött, hoztam a kis pénzt, és néha beszélgettünk. Mint mindenki, akinek nehéz a sorsa, szemérmes volt. Nem panaszkodott, a nehéz sorsát kiszínezte, kifestette nevetéssel, humorral, életörömmel.

Egyszer aztán mondtam, sietek, bibliaórára indulok, nem akarok elkésni. Megörült, fölragyogott. Elmondta, ő is jár templomba, rendszeresen, nem is tudna élni enélkül, hit nélkül. Megértettem, honnan a mindenen győzedelmeskedni tudó öröm, a mosoly a barázdák között...

Egyszer eljött velem ökumenikus imaórára – azóta nincs alkalom nélküle. Jön a vonattal, siet, el ne késsünk. Együtt mentünk a Vox Nova baptista férfikar adventi koncertjére és együtt sírtuk végig... És egyszer, egy meghitt imaórás alkalmon átölelt bennünket a Szentlélek, megérintette Ilonka szívét, megnyitotta a szíve kincseskamráját és Ilonka kihozta belőle kincseit. Életében először hangos imában, gyermeki, őszinte, felfakadó, vagy inkább felszakadó szavakban vitte oda a Krisztus keresztjéhez mindenét. Életét, hitét, háláját, odaszánását a szolgálatra.

Kimondhatatlan öröm volt hallani. Pedig akkor már tudtuk: Ilonkának barátai a szavak. Verseket rak össze belőlük, szívhez szóló, gyermekien tiszta verseket. Virágokról, tavaszról, télről, szeretetről, elvesztett gyermekről, anyai szenvedésről, és Istenről. Az útról, amely hozzá vezet, amelyen Vele lehet járni és amely majd a mennybe visz.

Dr. Fülöpné Böszörményi Alíz

Virág Ilona:

Úgy legyen!

Misére hív a harangszó,
jöjjetek hát, hívek!

A templom az,
ahol megnyílnak a szívek.

Isten házában gondunkat feledjük,

Ha az Urat dícsérjük, szeretjük.

Felszabadul lelkünk, elillan a bánat,
ha teljes szívedből hiszel

a Mindenség Urának.

Könnyed is csordul,
mert Jézus is veled van,

Ő kínok közt szenvedett,
kereszten érted halt.

Tedd kezed a szívedre,
majd emeld az Ég felé,

Szemedben csillogó áhítat
- legyen az Istené!

Meglásd, megkönnyebbülsz,
átölel a szeretet,

A Szentlélek kísér utadon,
s az Úr fogja a kezedet!

Ha már megszülettél,
s mindenből kivetted részedet,

Istenedet szívből, őszintén szereted,

Nyugodtan hajthatod örök álomra
fejed,

Az Úr jobbján neked is
ott van a helyed!

Aranyosi Ervin:

Lennék a világ bohóca

Lennék a világ bohóca,
ki nevetésre ingerel.
Mosolyt csalnék minden arcra
és nem mennék innen el.
Szeretettel megmutatnám,
hogyan éld az életed,
mosolyodban megfürödnék,
legyen szép a lét neked!

Szeretettel adnék szárnyat
repülj te is, mint madár,
kitágulna a világod,
megnőne a láthatár.
Neked adnám minden kincsem,
nevetésed többet ér,
megmutatnám, hogy kell élned,
hogy mindig boldogabb legyél.

Megtanítlak szívet adni,
szerető, szép szavakat,
szállni fennen, képzeletben,
utolérni madarat.
Másnak adni, tiszta szívvel,
mástól sosem venni el!

De ha adnak, elfogadni,
az örömhöz ennyi kell!

Lennék bohóc a világban,
lelkeket felvidító,
Hold fénye az éjszakában,
s tükre, sima vizű tó.
Lennék visszhang, mely a szépet,
visszaadja mind neked.
Lennék fény a lelked mélyén,
mely a jó felé vezet.

A lófarok

A nevetés, a derű úgy hiányzik az embernek, mint egy falat kenyér; melengeti a szívet, gyógyítja a lelket. Ez a kenyér sok- sok évvel ezelőtt Pesten sült; a hatos villamos Király utcai megállójában tették kemencébe és a Mester utcánál kanyarítottam belőle ezt a serclit. Remélem ropogós maradt…

Na, már itt is a következő! - még jó, hogy nem futottam. Villamos és lányok után sose fuss, szól a mondás, amit én butaságnak tartok főleg, ha az utolsó villamosról vagy arról a lányról van szó, aki nem a tenyeredbe írta, hanem a szívedbe véste a nevét. Egyszerűen most nem volt kedvem. Ezen legalább van hely; igazolom magamnak a lustaságom. Felszállok és leülök egy barátságos arcú, hosszú dús hajú fiú mögé. Csupán annyi közös van, bennünk állapítom meg, hogy mind kettőnknek földig ér a lába s persze az ülésünk háttámlája közös még, aminek nemsokára még fontos szerepe lesz. Döcögünk, kifelé bámulok; kirakat, kirakat, kirakat. Kirakat...,kirakat...,kirakat - dög unalmas. Nézem inkább az arcokat; szomorú, unott, mélabús. Szomorú, unott, másnapos - ez sem szívderítőbb. Egyszer csak a fiú megböki a hátam.

- Ne haragudjon!

- Nem haragszom - nyugtatom meg. Kisvártatva újból meglök.

- Bocsánat!

- Már meg is van bocsájtva – válaszolom hátra vállam fölött a legbarátságosabb hangomon. Nem nyugszik, megint hátba bök.

- Elnézést kérek, de...!

Ez arra int, hogy feléje forduljak. Fura. Félig ül, félig áll, feje hátra hanyatlik.

Ajjajaaj! - már értek mindent; hosszú lófarokba kötött haja átlóg az üléstámláján, én a hátammal nekitámaszkodom. Mozdulni sem bír, pedig leszállni szeretne. Szerepcsere.

Bocsánat, elnézést ne haragudjon - makogom. Leszáll, mosolyog, int - semmi baj. Pukkadozom a visszafojtott nevetéstől. Olyasmit érzek, mint a Karinthy - novellában az osztály. Most sajnálom igazán, hogy évekkel ezelőtt megfogadtam, többé nem olvasok újságot. Legalább egy Nők Lapja lenne a kezemben... Reménytelenül küszködöm a visszafojtott nevetéssel. Feladom. Nem! Gondolj valami szomorúra! Megvan. Ágicám a legjobb ping-pong ütőmön vöröshagymát aprít.

A hagyma elképzelt illata, a tett borzadálya majdnem könnyeket csal a szemembe. Múlik. Nem tudom megzabolázni az elemi erővel feltörni készülő nevetést. Gondolj valami még szomorúbbra!- a fonák oldalán bárddal levescsontot aprít. - dús fantázia! - nem is használ, már immunis vagyok. Elkezdődött a visszaszámlálás. Még tartom magam harapom a számszélét, még bírom, már alig...három...kettő...egy... Felnevetek. Nevetek??? Nyertek! Most már úgyis mindegy. Az emberek furcsán néznek rám. Nincs mit magyarázni, legjobb, ha leszállok. Két megálló, legalább kivigyorgom magam. Az utca embere is furcsán néz rám; hát ezt meg mi lelte? Minek tud örülni hétfőn reggel? - olvasom a szembejövő morózus tekintetekből.

Bretka Ferenc

Köszönet Isten gyermekéért

Pál I. levele a Thessalonikabeliekhez: *„Hű az, aki elhív erre titeket, és ő meg is cselekszi azt."*
Az első szülött gyermekünket Lászlónak hívják, Tamás fiúnk 1993. január 5.-én látta meg a napvilágot. Csepelen született, második gyermekként. Mint minden gyermek Ő is nagyon szép volt. Öt hónapos korában költöztünk Pilisre, három évesen írattuk be az óvodába.
Tamás fiúnk óvodás korában kezdte el az itteni, gyermek csoportunkban a hittant, s elindult a hit útján. Ebben nagy segítsége volt, hitoktatója Morváné Cserna Anett. Sokat köszönhetünk Neki és az akkori lelkészünknek Morva Ákosnak.
1995-ben született öccse, Péter. A három fiú nagyon szerette egymást és szereti mai nap is. Isteni ajándék az, amilyen szeretet van a mi családunkban.
Tamás az általános iskolát itt, Pilisen igen jó eredménynyel végezte. Óvodás kora óta szakács szeretett volna lenni. Nagymamájától kapott egy fekete öntött vas edénykét (ez a mai nap is meg van), vizet tett bele és a kertből összeszedett ezt-azt és nagyon ügyesen, csoda finomakat főzött. Két téglára tette az edénykéjét és szalmaszálakból tüzet gyújtott.

2007-ben konfirmált a pilisi gyülekezetben és a Róma 8 részének 28a versét kapta indulónak, mely így szól: *"Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál"*. Tanulmányait a Gundel Károly iskolában folytatta. Mindenképpen úgy indult, hogy szakács lesz. Ott is érettségizett le. Két éve lett volna még, hogy meglegyen a szakmája, de Tamás nem ment tovább. Valami történt, amiről csak az Úr és Tamás fiúnk tudott…
Kérleltük őt, hogy az iskolát mindenképpen fejezze be, ha már eddig eljutott, semmiképpen ne hagyja abba. Legyen meg választott szakmája.

Tamás egyre határozottabban kijelentette, hogy nem, nem és nem. Mi is történt a mi fiúnkkal, nem értettük. Ő pedig egyre sűrűbben állította, hogy érzi, az Úr őt megszólította. „Értsétek meg, nekem máshová kell mennem, mert hív az Úr!"

Sokat beszélgettünk erről. Őt Isten elhívta, hogy legyen a tanítványa. Ezek után sikeresen felvételizett a Károly Gáspár Református Egyetem teológiai szakára. Hat évet tanult és most Ő is ember halász. 2017. november 9.-én szentelték fel református lelkésznek.

Ez úton szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik együtt és külön-külön is, segítették Tamás fiúnkat. Segítették őt szívvel és lélekkel, így következhetett be az, hogy most Tamás fiúnk tudással érte el azt az utat, amit az Úr kijelölt számára.

Most és itt, nagyon sok nevet, gyülekezetet sorolhatnék fel, de nem teszem. Csak ennyit írok: köszönöm Istennek és mindenkinek. Istennek terve az volt, hogy Tamásból, Lelkész legyen. Azzá vált, hittel, minden tettével, szívvel és lélekkel szolgálja az Urat és a rábízott emberek hitét erősíti.

Áldás Békesség!
Korsós Anikó és családja

„Adjatok hálát az Istennek… mindenkor, mindenért…" (Ef. 5,20)

Gyülekezetünkből 16 fős csoport indult a Káposztásszentmiklós-Csibai testvér gyülekezetbe április27-én, két részletben, mert voltak akik nem tudtak velünk indulni.

Ez a csonka-bonkaság aztán velünk maradt ezen az úton, olyanok voltunk mint a gyerekek, akik mindig várakoznak valaki, valamire, miközben a csoda végig velünk volt az Isten alkotásaiban, akár vendéglátóink fogadására, akár a természet szépségeire gondolok. A május 1–ig tartó kirándulásunkat rendhagyó módon egy mesével szeretném bemutatni a saját készítésű képeimmel együtt.

Saját szemüvegünkön keresztül nézünk mindent

Egy faluban mindenki vak volt. Egy napon a falu lakói közül hatan találkoztak egy emberrel, aki elefántháton jött feléjük. A hat ember megkérte az utazót, engedje meg, hogy megérintsék a nagy állatot, nem tudták ugyanis, hogyan néz ki egy elefánt, és úgy akartak visszamenni a faluba, hogy el tudják ezt mesélni a többieknek. Az utazó beleegyezett, és a hat embert az elefánt különböző testrészeihez vezette. A vakok alig várták, hogy visszaérjenek, és elmeséljék a faluban, hogy mit tapasztaltak.

Az első, aki az állat oldalánál állt, ezt mondta: - Az elefánt olyan, mint egy nagy fal.

- Nem úgy van, - vágott közbe a második, aki az elefánt agyarát fogta - az elefánt kicsi, kerek, sima és hegyes.

A harmadik, aki az elefánt fülét fogta, tiltakozott: - Az elefánt egyáltalán nem ilyen! Olyan, mint egy hatalmas levél.

- Nem értek egyet veletek, - mondta a negyedik, aki az ormányát fogta - az elefánt olyan, mint egy cső.

- Az ötödik nem értette, hogy miért mondják ezt. Ő az állat egyik lábát fogta. - Az elefánt kerek és vastag, mint egy fatörzs.

- A hatodiknak megengedte az utazó, hogy felüljön az elefánt hátára. Ő így szólt: - Egyik megállapítás sem jó! Az elefánt olyan, mint egy nagy mozgó hegy.

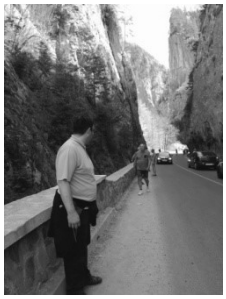
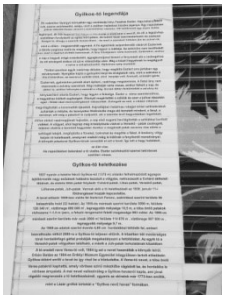

Pilis-Bors-Királyhágó-Kolozsvár-Marosvásárhely-Káposztásszentmiklós-Szováta Medve tó-Parajd-Bucsin tető-Gyergyószentmiklós-Gyilkos-tó-Békás szoros közel 1000 km.

Mindannyian másképp látjuk a dolgokat, én így láttam.
Soli Deo gloria! *BZs*

Zengjen Hálaének második kiadás!

Tavaly, 2017-ben ünnepeltük a reformáció elindulásának 500. évfordulóját. Idén, 2018-ban is számos évfordulót ünneplünk, többek között azt, hogy a hivatalos református énekeskönyvünk 70 évvel ezelőtt jelent meg. Mikor ezeket a sorokat leírom, hogy hírt adjak a pilisi reformátusoknak erről a fontos évfordulóról, hálát érzek elődeink alapos, hitvalló, értékes, színvonalas és nagyhatású munkássága iránt. Ugyanakkor arcom egy kicsit gondterheltté is válik. Bár fontos tudni, hogy előkészületben van a református énekeskönyv új kiadása, még mindig homály fedi a megjelenés dátumát.

Hosszasan lehetne értekezni arról, hogy mi történt az egyházzenével és a gyülekezeti énekléssel az elmúlt hetven évben – nem szívesen untatnám a *Békekövet* olvasóit ezzel a kicsit száraz témával. Ugyanakkor le kell írnom, hogy a többi keresztyén felekezet már megújította az énekeskönyvét. Új énekeskönyvet adtak ki az evangélikusok, a baptisták és nem hivatalosan a római katolikusok is. Igaz, ezek az újítások nem mostanában történtek, de tény, hogy mindhárom felekezet előbbre jár az újítással, mint mi, reformátusok.

A megújítás tehát nagyon fontos, de sok-sok kérdés vet fel, hogy az új énekeskönyvre miért kell több mint hetven évet várni. Az okokat sokáig sorolhatnánk, de a hosszasan elnyúló megújítás, az új énekeskönyvre várás arra késztetett nagyon sok gyülekezetet, hogy saját magának állítson össze egy olyan énekanyagot, amelyet szívesen használnak a meglévő református énekeskönyv mellett. Ebben a szellemben született meg gyülekezetünk saját énekeskönyve, a *Zengjen Hálaének* is.

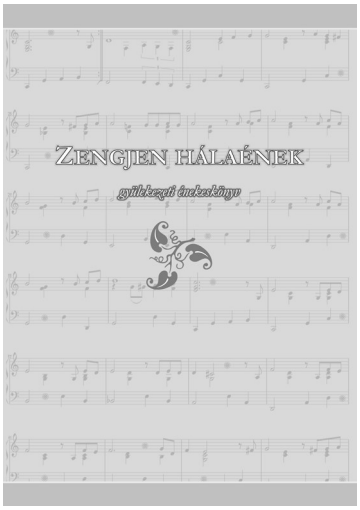

2011 tavaszán Varju Zoltán gondnokunk megmutatta nekem a kelenföldi gyülekezet saját énekeskönyvét, amelyet 2003-ban adtak ki, szerkesztője Alföldy-Boruss Csilla kántor, orgonaművész volt. Miután áttanulmányoztam, felvetettem akkori lelkészünknek, Morva Ákosnak, hogy a pilisi gyülekezet számára szívesen összeállítanék egy hasonló kiadványt. Ekkor kezdtem el az énekeket kiválogatni, figyelembe véve azokat a dicséreteket, amelyeket szívesen énekelt az ifi, a bibliaórás csoport, a vasárnapi istentiszteleten összegyűlő gyülekezet. A legtöbb ének így a hivatalos református énekeskönyvből, az ifis énekesfüzetből, a Halleluja nevű válogatásból, és Berkesi Sándor énekeskönyvéből (Az Úrnak zengjen az ének) lett kiválogatva.

2012 nyarán gyűjtést hirdettünk, hogy az énekeskönyv anyagi költségeit ki tudjuk fizetni. A lelkes adományozás végül sikeres volt, és a Zengjen Hálaéneket a pilisi gyülekezet 2012. szeptember 30-án, a terményhálaadó istentiszteleten kezébe foghatta. Nagy örömöt éltünk át, sokan megszerették ezt a válogatást, híre más gyülekezetekhez is eljutott. Istennek hála, azóta is használjuk, sok értékes éneket találhatunk benne. Ugyanakkor számos hibát is. ***Már a megjelenéskor érezhető volt, hogy ez az anyag nem végleges, valamikor szükséges lesz a megújítása, kijavítása és bővítése.*** Az elmúlt hat évben nemcsak kipróbáltuk és használtuk a Zengjen Hálaéneket, hanem szembesültünk az elütésekkel, a hiányos versszakokkal, illetve gitárosaink a rossz akkordozásokkal is.

2018 tavaszán elkészült a második kiadás anyaga. 66 ének ki- és 102 új / ismeretlen ének bekerült a válogatásba. Tudatos lett a szerkezete, amely az üdvtörténetet tárja elénk a teremtéstől a pünkösdön át egészen Krisztus visszajöveteléig. A Szentháromság három személye most is a legnagyobb szerkezeti egység: 87 ének az Atyát, 194 ének a Fiút, és 22 ének a Szentlelket és a Szentháromságot dicsőíti. Ezek között természetesen megvannak az átfedések, hiszen Istent nem lehet elválasztani Jézustól, vagy a Szentlélektől. ***Összesen tehát 303 ének került be a második kiadásba, amely még színesebb, gazdagabb, izgalmasabb és reménység szerint értékesebb anyagot jelent az elsőhöz képest.*** Kinézete is más lesz: egyszerűbb, de jobban kiemeli az énekeskönyv-jelleget, mint az első kiadás borítói, valamint jó lenne elkerülni a kettős spirál-kötést is. Ezzel együtt nem tudjuk, hogy hány közösség használná szívesen ezt az anyagot a pilisi gyülekezeten kívül (amennyiben erre is lesz igény).

Bátorítunk mindenkit, hogy nyitott szívvel fogadja gyülekezeti énekeskönyvünk új kiadásának megjelenését és előmunkálatait! Fontos kiemelni, hogy továbbra sem tartjuk a Zengjen Hálaéneket fontosabbnak, érvényesebbnek és általában véve jobbnak a hivatalos énekeskönyvünknél, ez a jövőben sem fog változni. Szintén ki kell emelnem, hogy nem tervezek harmadik kiadást, ez az összeállítás kántori munkásságomnak egyfajta betetőzése lesz. Ahogy eddig is, a Zengjen Hálaének énekein kívül is vannak dicséretek, énekek, amelyeket énekelhetünk és éneklünk is. Az énekeskönyv kinyomtatását úgy tervezzük, ahogy az első kiadás esetében volt: gyűjtést hirdetünk (előre láthatóan a nyári és őszi időszakban), az összegyűlt pénzből kizárólag a nyomdaköltséget szeretnénk kifizetni. Így a második kiadást is csak belső körben tudjuk hivatalosan használni.

Éljünk a lehetőséggel, fontos történelmi időszaknak lehetünk tanúi, segítsük ezzel is a gyülekezeti éneklés megújulását! Imádkozzunk továbbra is egyházunkért, a hivatalos énekeskönyv mielőbbi megjelenéséért, és a saját válogatásunk végső változatának megvalósulásáért! *Zengjen Hálaének!*

Somogyi Csaba

Könyvajánló

Szolgálni és védeni -
Randy Alcorn: Valóban bátrak

Randy Alcorn regénye egy főleg angol nyelvterületen sikert aratott film, a Courageous (A bátorság emberei) alapján készült, melynek eredeti forgatókönyvét Alex és Stephen Kendrick írta.

A legújabb amerikai keresztyén bestseller regényirodalom hatáseszközei és üzenetei egyszerűek, nem ritkán kifejezetten nyersek. Nem az ember szelleme ellen indítanak támadást - ilyen értelemben kevéssé vetik próba alá az olvasót -, hanem a lelket célozzák. Jó esetben: acélozzák.

Ennek ellenére vagy éppen ezért, akad néhány kötet a legutóbbi évek termésében, amely itthon is, főleg Budapesten, jelentős példányszámban kelt el. Ilyen a *Tűzálló, A viskó* - és ilyen a *Valóban bátrak* is.

Bár nem osztom és nem is igen értem az amerikaiak túlzó rajongását egy-egy jobban sikerült hamburger vagy hazafutás iránt, azt őszintén irigylem, hogy megtérésüket követően ezt a szemléletet sokszor *Jézus*ra vonatkozóan is érvényesíteni tudják, megélik, képviselik. Gyermekien, ártatlanul.

Így válnak pillanatok alatt gyermekké a Valóban bátrak rendőr hősei is, amint a *Megváltó* szóba kerül közöttük. És szóba kerül, mert sziklakeménységet igénylő hivatásuk és civil életük - meg e kettő konfliktusa - egyaránt számos kérdést és problémát vet fel. A választ mindezekre a Biblia, a hit és *Krisztus* adja meg. Nem csak a könyvben.

A lendületes, filmszerűségét írott formájában is megőrző történet főként azoknak ajánlható, akik családjuk és munkájuk között őrlődnek, akik szülői (különösen apai) felelősségük átgondolásához remélnek segítséget.

Hiszen otthon mindannyian a rend őrei vagyunk; családunkat szolgálni és védeni kell.

Mári Sándor

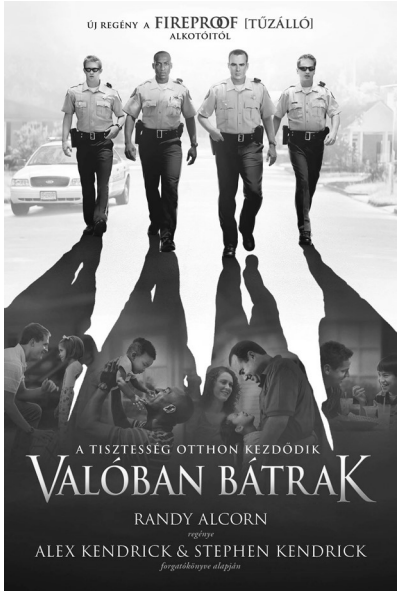

Randy Alcorn - Alex Kendrick - Stephen Kendrick: Valóban bátrak

Immanuel Alapítvány, 2012

382 oldal, puhatáblás, ISBN: 9789638935779,

Fordította: Mucsi Ferenc

Ára: 3450,- Ft (az iratterjesztésben megrendelve: 2590,- Ft)

Édes szómorzsák gyermekektől

Középső csoportos Benedek a kislányok kedvence.

„Zsuzsi néni képzeld, mindenki értem rajong!"

Óvónéni: „Mit gondolsz miért van így?"

Benedek : „talán azért, mert szép a szemem… ,vagy azért, mert jó a testem!"

Középső csoport imapercekhez készül. Cecília: „imádkozzunk az idősekért, hogy soha többé ne legyenek öregek!"

Barnabás: „Óvó néni! Csodálkoztál akkor, amikor tisztára mostam a kezem???"

Káposzta főzelék az ebéd. Cecília : „nem vagyok én nyúl, hogy káposztát egyek!"

Óvó néni: „Kedves gyerekek! Szeretitek Jézust?"

Bendegúz : „Nem! Én a családomat szeretem!"

Óvó néni: „De hát a családunkat is Jézusnak köszönhetjük!"

Bendegúz: „Akkor jó! Jézust is szeretem!"

Óvó néni : „Miért örülünk Jézus feltámadásának?"

Katika : „Azért ,mert van mindenkinek egy csodálatos családja!"

Lutra

Ősz volt. Lutra a vidra családja Vígan lubickolt a Duna vizében.

Lutra anyukája szépen elhelyezte a kölyköket az alomban. Már mindegyik kölyöknek kinyílt a szeme, csak Lutráé nem. De ekkor vadászok jöttek és Lutra anyját lelőtték. A szél elsodorta Lutra anyját és a nádak meghajoltak előtte, mintha az öreg vidrát siratnák.

Tél következett be. Lutra a kicsi vidra már vígan lubickolt, mint hajdanán a szülei. De egyszer megtalálta Lutrát egy öreg halász.

- Miska gyere vacsorázni! –hallatszott a távolból Mari-néninek az öreg halász feleségének a hangja.

Az öreg halász begyömöszölte táskájába Lutrát. De Lutra szerencsére talált egy kis húsdarabot. Miska felemelte a tarisznyáját és kiemelte belőle Lutrát.

Hej te kis kópé, mit csináltál a húsdarabommal? De Lutra úgy nézett a halászra, hogy az megszánta a kicsi vidrát.

Az öreg halász odament a kis házikóba.

Mari néni azt kérdezte: -Mit fogtál ma Miska? Az öreg kivette táskájából a kis vidrát.

Mari néni azt mondta:-No, hadd lássam azt a vidrát!

Az öreg megmutatta az állatot.

Mari-néni azt mondta: -Szép, kis kapás, kár lenne megölni!

Az öreg azt mondta: - Inkább készítek neki egy fekhelyet! Kérek egy dobozt!

Mari-néni elővett egy dobozt.

- Tessék!

Miska letette a földre a dobozt és tett bele egy takarót.

-No, Lutra a helyedre! A vidra odament a dobozhoz és rámosolygott az öreg halászra. Aztán belefeküdt a dobozba. Az öreg halász betakarta és visszamosolygott Lutrára. A kis vidra elkezdett álmodni. Arról álmodott, hogy szüleivel úszik a folyóban.

Másnap reggel Lutra ott találta a testvéreit is. Ők mutatták neki az utat. Amikor hazaértek, Lutra apja orra érintésével üdvözölte őket.

Az öreg halász elment Lutra faalatti járataiba. És azt mondta:- De szép családod van!- és odatette Lutra mellé a dobozt. De Lutra apja feküdt most bele. Az öreg halász Lutra apját is betakarta. És Miska elvitte Lutra apját és testvéreit.

De Lutra találkozott Mari-nénivel, és hazavitte őt is.

Mari néni azt mondta:- Hazahoztam Lutrát!

Miska azt mondta: -Jól tetted, úgy sem tudtam volna elhagyni és a vidrára mosolygott, és a kis vidra úgy érezte ez valamilyen köszönés.

De csak az emberi szeretet jele, és amikor valaki rámosolygott , ő szépen csóválta a farkát, és boldog volt.

Másnap reggel Miska korán kelt és elment a boltba. Egy nyakörvvel tért vissza. De Lutra menekült a veszély elől és kikerülte a vizes vödröt. Amit Miska azonban nem vett észre és csurom víz lett. Lutra meg is tapsolta az elképesztő mutatványt. De ettől bizony méregbe gurult Miska.

– Ha így viselkedsz, akkor bizony nem foglak pátyolgatni! Ma este kinn alszol.

Miska bizony jól kirakta a szűrét Lutrának

Ám este Lutra beszökött az ablakon át és kiöntötte a zsák lisztet. Aztán lett nagy lisztfelhő.

Amikor aztán elmúlt a nagy lisztfelhő, azt mondta Mari néni:- Arról volt szó, hogy kiraktad a szűrét!

- Biztos az ablakon jött be.

Az öreg halász átölelte a kis vidrát. –Lutra, te kis csibész! De nézd csak mit találtam, és a dobozra mutatott. Amelyben egy kis vidralány feküdt.

Lutrának nagyon megtetszett a szépség és minden léptét követte.

Albert Rebeka

Tervezett nyári alkalmaink:

június 9.	Gyülekezeti nap a Melich pincénél
június 10.	Tanévzáró istentisztelet
június 23.	Úrvacsorás istentisztelet a Pusztatemplomnál
június 25-29.	Napközis gyermektábor, ára: 10.000ft
július 2-5.	Gyülekezeti tábor Monoszló
július 29.	Hó végi úrvacsorás istentisztelet
augusztus 6-12.	REFISZ nyári tábor Balatonszárszó
augusztus 15-17.	Újkenyér - úrvacsorai bűnbánati alkalmak
augusztus 19.	Újkenyérért való hálaadás úrvacsora
augusztus 26.	Presbiterek szolgálnak az istentiszteleten

Hívjuk a testvéreket alkalmainkra,
a táborokra várjuk a mielőbbi jelentkezést!

Békekövet

A Pilisi Református Gyülekezet kiadványa
Megjelenik változó időpontban

Felelős kiadó:
Wisinger Dániel lelkipásztor
Főszerkesztő:
Bretka Ferenc gondnok
Tördelőszerkesztő:
Somogyi Csaba kántor

Honlap: pilisref.hu

ÍRÁSOKAT ERRE A CÍMRE VÁRJUK:
bekekovet@gmail.com